

העם

עם מי יהיה הצדק?

המונים הצטופפו ליד השער, לראות את האישים (והאישות) המוזמנים ונכנסים. בפנים שררה אוירה רצינית, כנראה לטוב הפתיחה של היכל תרבות. האנשים, לבושים הדר בח' לפנות מבריקות עזמו יחד עם הגנים, הלבו' שות משלות ערב ועגודות תכשיטים, שוחחו בקול נמוך. כי היתה זאת, באמת, הזדמנות חגיגית ביותר: בתיקולנוע חדש נפתח בתל-אביב.

לוא היה זר מזדמן למקום, היה קשה לו להאמין שקהל מבריק-לבוש זה הוא הקהל של מדינה אשר - לפי דברי אחד משיריה - אינה פושטת את הרגל מפני שהיא יודעת לפשוט את היר, מדינה שזה עתה סירבו לתת לה אשראי לקניית דלק מפני שאיש לא האמין עוד שיהיה ביכולתה להחזיר את ההלוואה. אולם טכס קולנועי זה לא היה יוצא דופן, אותה שעה הצטופפו המונים ליד שאר 110 בתי-הקולנוע של המדינה.

קשה היה להחליט עם מי יהיה הצדק: עם הכלכלנים המקצועיים, שניבאו סוף מר ומהיר לכלכלת המדינה, בישרו בהנאה כי תושביה יגועו ברעב, או הקהל הפשוט (וה' בלתי-פשוט) של מבקרי הקולנוע שכבר שכ' חו את מכה, הפגינה אופטימיות בלתי-מקור' ערת המזיונה הרים. רק דבר אחד היה ברור: אורחי המדינה, שמאסו בנבואות החרודות וחדלו להאמין שהכל יהיה טוב, מואסים עתה גם בנבואות השחורות, מסרבים להאמין ש' הכל יהיה רע.

סנגונן

שינוי שם ומשרה

מנהל מכון סחר החוץ במשרד המסחר וה' תעשייה, אלכסנדר מגור, הסתבך עם לשכת המסחר בארץ. לשכת המסחר פירסמה הודעה כאילו אמר מגור בשיחה עם נציגיה שיפתח שוק חסכי לתוצרת מבתי-החרושת העוסקים בייצוא כפיצוי להפסדי היצוא. ואילו למחרת פורסמה הכחשה רשמית לכך.

אולם צורת ההכחשות דעותינו נתנה מקום להגיה, שהמכחיש היה דובר משרד המסחר והתעשייה ולא מגור עצמו. הייצורים לא שמו לב לזהותו של מגור, אולי היו מתייחסים אחרת אילו היה ברור להם, שמגור הוא מכרם הוותיק אלכסנדר מורגנשטן, מי שהיה מנהל מחלקת הטקסטיל בומנו ויוזם צו ההלבשה וההנעלה, שהתפטר לאחר מכן, שינה את שמו ואת משרתו ונראה גם את גישתו לתע' שיינים.

חד גדיא

בעל בית-החרושת ארגמן, אברהם קליר, שהגדוב לתפקיד מנהל מחלקת הטקסטיל וה' עורות במשרד המסחר והתעשייה, עזב את תפקידו. הסביר קליר: לא יכולתי למלא את

* הקירוב בק של כתבי העולם הזה בש' לוס הערים הגדולות העלתה מסקנה אחידה: מאז הוכרז על מכת לא ירד מספר הביקורים בתי-הקולנוע.

תפקידי כפי שאני מבין אותו ועובתי. הסבירו היצרנים: מחאה נגד המדיניות הכלכלית החדשה ואילו יודעי סוד קבעו: סגנו של קליר, י. מרבך, מהמשביר המרכזי, לא רצה לצייט להוראות הבוס ונקט תמיד באמצעים הפוכים.

אולם יחד עם קליר עזב את משרד המסחר והתעשייה גם מרבך. לא הוגשמה שאיפתו לתפוס את מקומו של אברהם קליר לאחר שדוב יוסף מינה לתפקיד זה את ישראל למדן, מנהל מחלקת הקניות במשרד הבטחון. מרבך קלקל לקליר. ולמדן, בהתאם לחד גד' יא הפסחי, קלקל למרבך.

למדינה. שרות דוב

הצוות הממושמע ביותר בצי המדינה, עוב' די בתי-המשפט, בו לא סרת עד כה אף פקיד אחד, ישתק השבוע את אגיותו. מלאך הש' ביתות הרחוב את תחום שיפוטו, פרש את כנפיו על בתי-משפט השלום ובית-המשפט המחוזי בתל-אביב. 125 עובדיהם הכריזו על שביתת אוהרה בת שעתים, בה יובטלו 20 שופטים ותדהה שמיעתם של מאות תיקים. לראשונה בתולדות עובדי המדינה חודדו כל חצי השביתה לפגיעה ישירה באדם אחד, לא במשרד או בחוק.

ציון אלוף, לידי הארץ בן 45 שהיה שופט' שלום פתח-חוקאי בזמן המנדט, הפך מנהל אגף בתי-המשפט במשרד המשפטים היש-ראלי, הוא גבעול חיטה בים של שבלות שועל, כמעט יחיד במינו בקרב עובדי המ' דינה. יום עבודתו משתרע על פני 12 שעות. כשרונו הארגוני והאנרגיה שהוא משקיע בעבודתו, הפכו אותו לנאמן על שר המש' פטים. אם כי לדעת הפקידים אין אלוף מתיחס אליהם כאל עובדים, אלא כאל מכונה אשר מנופיה מוקשים למדינה בלבד.

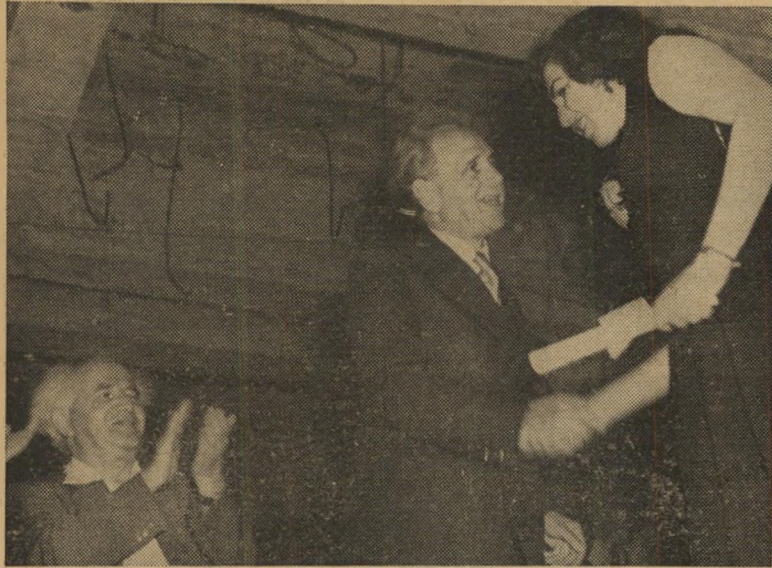
כאשר ביוני 1950 כונסו דרגות התשלום הממשלתיות לתוך ספר התיפקוד, ראו בו עובדי בתי-המשפט, כיתר מחלקות הממשלה, חווה כבוד בינם לבין מחלקת המנגנון. ציון אלוף, מנהל אגף בתי-המשפט, שבידו קביעת הדרגות, הפך את הקערה על פיה, בחש בקדחת הדרגות.

דרגת מזכיר שופט' שלום נבקעה לה' - ר', מזכיר שופט' מחווי לוי-ז'. ועוד בסוף 1950 כאשר משרות רבות נתפנו על-ידי עובדי בתי-משפט (שסיימו את חוק לימודיהם ועברו לפרקטיקה משפטית פרטית), החל אלוף ב' הפעלת שיטה שהניחה את דעת משרד המש' פטים ותקציב האוצר: שליחת אנשים, אותם קיבץ בלשכות העבודה ובמשרדי ממשלה, למילוי המקומות המפונים, מבלי להעניק להם דרגות הולמות, כפי שנקבעו בספר התיפקוד.

עובדי בתי-המשפט ראו בכך הפרת חוזה: המתקבלים לתפקידים בעלי דרגות ז', זכו בדרגות ג' בלבד, זולזו בתפקידם האחראי. ועד עובדי בית-המשפט נפגעו קשות. על פי חוזה מחלקת המנגנון על מנהל אגף בתי-המשפט לבוא במגע ישיר עם ועד העובדים, לקבוע בהסכמה משותפת מינויו של עובד חדש. טען יוסף ריקלין, 38, מזכיר שופט' השלום בתל-אביב, וחבר הנציגות הארצית של עובדי בתי-המשפט: בכך נסתם הגולל על האפשרות הליברלית ששמש בית-משפט,

המשתלם בשיעורי ערב, יהיה אי-פעם שופט' שלום. פקדי העזר בעלי חק של שנים רבות גשאריו מצב מתנוון, חסר סיכוי של התקדמות.

אך כאשר ריקלין, המשמש בדרגה ז' (המק' סימום למזכיר שופט' ראשי), הודיע למנהל משרד המשפטים ויועצה המשפטי של הממ' שלה, ד"ר חיים כהן, על ההחלטה של שבתת האזהרה שאושרה אף על-ידי מועצת פועלי תל-אביב המפא"ית, ענה ד"ר כהן: "אם כי עמדתו של אלוף לא היתה תמיד לקורת רוחם של העובדים, היא נבעה מתוך הכרתו

בי ג'י. מוחא-כף בעת מסירת תעודה לרופאה ע'י פרופ' משה שוובה למשרד ממשלת, בירוקרטיה אלוהית

בתום לב, בצרכי המדינה בכלל. השיב ריק' ליק' אליו מופנות עיני עובדי בתי-המשפט: "עמדתו (של אלוף) היא שרות דוב למדינה. עובדים מקופחים פירושו ירידת פריזן ה' עבודה, חוסר-יעילות והתפטרות."

המשק

סילוקו של הקמעונאי

מדרכי שפייזמן רחב-הכתפים והפנים, נמוך-הקומה וטוב-החיוך, הוא תעשיין מנוסה הרוי אה את הגולל. מלבד היותו יושב ראש ה-סקציה לנעליים בהתאחדות בעלי התעשייה הוא גם בעל בית-חרושת לנעליים. הוא הח' ליש לא לחכות להתגשמות מכה, לפיה ייהנו ריט המפעלים שהוכיחו את יעילותם מתקצי' בות תומרי-גלם ואילו האחרים ייסגרו.

שפייזמן בחר בשופט' מועלה יותר ליעילות בית-החרושת שלו - הוד מעלתו הצרכן. בקרן הרחובות אלנבי, שיינון קיינג ג'ורג' בתל-אביב, מול ככר מגידוד אדום, פתח חנות מפוארת, ריהטה ברהיטים שעלו 15 אלף לירות. אף כי מחיר החנות עצמה לא נודע יש הסבורים כי בעל הבית הוא גם שותף בה. את החנות קרא שפייזמן שי על שמו המפורסם המייצר נעלי גברות וילדים ועל שם שותפו יונה שימבורסקי, מייצר נעלי הגברים. ערכו שד המיליון. לפני 20 שנה בלבד הסתפק מדרכי שפייזמן בבית-מלאכה קטן לייצור נעליים. היום הוא בעל בית' חרושת ממוכן המעסיק 40 עובדים. האספקה לצבא הבריטי והיצוא רחב-הממדים לשוייץ בשנתיים שלפני מלחמת העצמאות העלו אותו לדרגה הראשונה בין יצרני הנעליים.

שפייזמן גם ידע את ערכו של המיליון האמריקאי ושכלל את מפעלו במכונות חודדי שות יותר. אך שפייזמן הוא גם בעל דעה שאינה חדישה ביותר: מחירי הנעליים, אפי' לו לפי המחירון הממשלתי, הם גבוהים כל כך שהגיעה השעה לתחר בטיב הייצור. למ-רות שמחירי הגלמים בשוק העולמי ירדו בחודשים האחרונים בארבעים אחוז הוכפל מחיר הנעליים בארבעה החודשים האחרונים, פתרונו של שפייזמן: סילוקו של הקיימ' עונאי המתוחך על-ידי פתיחת חנות חרשתן שישווק ישר לקונה. מבטיח החרשתן שה' סוף לעצמו את מקצוע הסוחר. לא רק שאו' ריד את מחיר הנעליים המוגזם, אלא גם אטפר' את טיב הנעליים הנקרים אחרי חודש' חוד' שיים.

רפואה

הרופא צריך ללמוד

לבושים חגיגתי וצועדים בצעדים אמרי' חשיבות נכנסו 63 בוגרי המחזור הראשון

אמר בי ג'י, שמצא זו פעם ראשונה הזדמנות להציג את ידיעותיו הרחבות בהלני' זם ושליטתו בשפה היוונית (הדבר היחיד ש' הביא עמו בחזרו מחופשתו באנגליה לפני שנה היו ספרים יוונים): "עם הרוח נהיה באם נחזק את כוחותינו הגופניים. אין ערך לרוח הנפרדת מגוף בריא - אך כוח בלי רוח משולל יסוד ארצי." הוא הביא לדוגמה ולביסוס השקפתו את אנתונה ומספר משפטים יווניים בשפה המקורית.

אחריו ועזע פרופסור בניצין דינבורג, שר החינוך, את הרב הראשי הרצוג חבוש הצ' לינדר, בהזכירו כמה פעמים את שם האלוהים בגלוי ראש. סיפר דינבורג אוהב האגדות, בהשתחו את השמיים למשרד ממשלתי מסו' דר: אלוהים הוא הרופא הראשי, ממונה על ענייני הרפואה בעולם המלאך רפאל. לכל רופא מצרפים מסעם הלשכה הראשית מלאך קטן. אך בכדי שכל הביורוקרטיה תהא גם יעילה, צריך הרופא גם קצת ללמוד.

עם קריאת שמוותיהם, שעורר את החשד שהתאמת, כי אין ביניהם אף יליד הארץ, נגשו ה'63 לבמה, קיבלו מהרקטור את תעוד' תם ולחיצת ידיים לבבית, עברו לידי בי ג'י, שליחה כל אחד מהם במחיתא כפיית רחוב. הם גם עמדו דום וענו אמן עת הוקראה בפניהם שבועתם עתיקת הנוסח, המטילה עליהם את כל אותם החובות שעל זלוול בהן נשמעו האשמות נגד חלק מהרופאים בישראל לפני זמן לא רב.

אחרי שירת התקוה, כשהכל נגמר, עיני אמהות הפסיקו להזיל דמעות אושר, ולא היה עוד את מילך במול טוב, היה ברור דבר אחד: היה זה אחד הטכסים שהעשיר את ה' ארץ בצורה ממשית, נתן לישוב סובל 63 רופאים צעירים שיצאו בחלקם לצבא ובחלקם למעברות, מקום שם מלוי שוועתם חנוץ מאד.

עתונות

חייית השרד החוקית

עתוני ישראל דמו השבוע לגיבור סיפורי הילדים הבורה מלוע תנון ישר לתוך פי האריה, נמלט ונזפל לתוך מאורת נחשים. לצדה הימני של העתונות הישראלית רוי' בצת התהום הפעורה תמיד של חוסר גייר. לשמאלה נפתח האיום בסתימת מקורות ה' אינפורמציה בטענה של גילוי סודות ממשל' תיים (ראה לה'ן). מאחוריה עליות המחירים הגדולה, תוצאת מכה, שגרמה לירידה כללית בתפוצה, ואילו לפניה התיצבה השבוע חייית' סרף חדשה, מכוערת אך חוקית בהחלט. שמחה מוקדמות. כשהסתלקו האנגלים מן הארץ, השאירו מאחוריהם חוק עתונות